

මහා ජිණ්ඩපාත පුණ්‍යකර්මය

මට මහත්වන්තේ වල්පොල රාහුල ගිම්මන්ය. උන්වහන්තේ විසිත ලියන ලද "සතෝදය" නම් වූ අගනා ග්‍රන්ථය ඔය පින්කම්ව සම්මාදුම් වන යම් කිසිවකු නොතිබූවු බව මට විශ්වාසය. ඒ වාගේ කිහිපුන් වහන්තේ නමක් ශ්‍රී ලංකාවේ පහළ විය යුතු යුගය දැන් යයි හිතමි.

තිරණය වන්නේ දෙන දානයට එක් කරන වැසඳන අනුවද? කල්තියා දැනුම් දෙන ලද කෘමි ජාති පිලිගැන්වීමෙන්ද? වඩම්මා ගත් කිහිපුන් ගණන අනුවද? කොට්ඨේ කරන ලද වියදම අනුවද?

ගංගොඩවිල සෝම ගිම්මන්ට ශ්‍රී ලංකාවේදී එළවලු පමණක් සහිතව පිරිනමන ලද දානය ගැන - ඒ නිසා හටගත් සැවාදය ගැන - මට කීමේ ඒ දානය දිවු මෙල්බර්න් වාසී මගේ මිතුරියා. එය අමිතිරි පුවතක් නිසා විස්තර නොකරමි. එහෙත් එළවලු පමණක් දානයට දීම ප්‍රතිගාහක ගිම්මන් අනුවම නොකළ බව පමණක් මෙහිලා සඳහන් කරමි. මට "සතෝදය" පොත දුන්නේද ඒ පින්වතාම ය.

දුඹුල්ල වැඩ වසන අවදියේ කුලභිත කොටසට අයත් දුකි දායකයන් පිරිනමු දානය පවා අපුළුක් ගැතිව වැළඳුම් කිහිපුන් වහන්තේ ගැන මම දැනිමි. "කුම්පහෙන් අමර්කාවට" සිදු කේන්ද්‍රාල ගුණානන්ද ගිම්මන් එබඳු කෙතෙක්.

කිහිපුන් වහන්තේලාට සිවු පසයෙන් සත්කාර කිරීම මුද්‍රිත දායකයන්ගේ යුතුකමය. එය කළ යුත්තේ රටට ලෝකයාට පෙන්වීම සඳහා නොවේ. පින් තබා කරන

බව අත්තය. එහෙත් ඒ කරන පිනෙන් විතරක් මය යන ගමන ආරම්භ වන්නේ නැත. ඒ පින් ඔබ යන ගමනට රුකුලක් පමණි. ගමනට අවබෝධයෙන් සිත පිරිසිදු කර ගැනීමය. පිරිසිදු කරනවා කියන්නේ සිතේ ඇති බැඳීම ඊත ඊත අඩු කර ගැනීමය. එය සිදුවන්නේ දෙන දානයේ රටට හෝ අගනා (මුදලින්) හෝ නොවේ. එය පහල දීමට මට වඩා සමත් පිරිසක් මය දුන් දෙන දායකයන් ඉදිරියේ වඩ වසන්නෝය.

පුණ්‍යය වනුයේ උන් වහන්තේ මය කියන විවිච්චිත වැඩ වලට දායකයන් මෙහෙයවීමය.

මට අදින්නට බැරි ඇදුමක් ඇති විට එය මෙරට හැම තැනකම ඇති වාසී කඩයකට දීම මගේ පිරිනමය. අන් කෙනෙකු එය ඇදීවා ඇතැයි සිතන එක මගේ සිතට පුවයක් දෙන්නකි. මා හෝ මේ රටේ එබඳු ආයතන පවත්වාගෙන යන ආයතන වල සේවකයන් කිසිවකු හෝ ඒ ක්‍රියාවට පිත යන නාමය යොදන්නේ නැත. එහෙත් මා මෙන්ම නිශ්චිතාධාරයෙන් ඒ වැඩ වල යෙදෙන සියලු දෙනාම යට කී පොළොස් හැකිමේ කාර්යේ නිරතව සිටින බවය මා විශ්වාස කරන්නේ.

මට තරවටු කිරීමට සිතන්නට එකක් මතක් කර දෙමි. නිවන් ඇතිමට බොදුම් ලේඛන අවශ්‍ය නොවන බව පැවසුවේද රාහුල හාමුදුරුවන්ය. සතෝදය" බලන්න.

මෙතෙක් මා දැක්වූ අදහස් ගැන කිවි සිටින - මට පොස් නගන - සැදුනැවතුන්ගෙන් එකම එක පුණ්‍යයක් පමණක් අසමි.

මා විසින් කෙළින්ම මහා පුද්ගලයන් වශයෙන් හඳුන්වනු ලබන මය මහා විශ්වපාත පින්කමට වැස කරන මුදලක් ශ්‍රී ලංකාව තුළ හෝ අන් රටක සා ගින්නෙන් පෙළෙන දුකින් වෙනුවෙන් ආහාර පාන සපයා දීමට ක්‍රියා කළහොත් (එය නිශ්චිතාධාරයෙන් විය යුතුය) එමගින් මා කලින් කියාපු පරිදි කෙළෙස් තැවීම පහසු නොවන්නේද?

මගේ පුණ්‍යය විවාචන තබා මෙය අවසන් කරමි.

අරුච්චල පන්සලේ පන්ත මහා විශ්වපාත පින්කම ගැන පුත කියවන මගේ සිතට හැඟුණු පුණ්‍යය වූයේ මෙතම ශ්‍රී ලංකා රැම්ම ද්විපය ආණ්ඩුව දිපයක් බවට පත කිරීම සඳහා දියත් කරන ලද දැවැන්ත ව්‍යාපාරයේ නවමම පියවර විය යුතුයේද යන්න ය.

දිවයිනේ පිතටම පහළ වූ නවමම රහතුන්වහන්තේ විසින් උපන් දින ගිම්මි කොට කපන ලද කේන් කේසියේ (එය සැපයූ කුඩු කාර මුකිකාර පින්වතුන් අපි අමතක කරමු) සැසිස් එක මහක කිසිවකු මගේ කියමනට එරෙහි නොවනු ඇත.

මර්සවර් සැස අඹවුම පවත්වන ලද කිරි අම්මලා සිය දෙනකුගේ දානය මාදමයේ පන්සලක් කරා පිරිකර මහෝවාගෙන සැදුනැවතුන්ගේ පෙරහර බඳු පෙළහර දැසින් නොදුටුවත් අපි ඒ ගැන තතු පුවත්පත් මගින් දැන ගතිමු. විශ්වපාත පුණ්‍ය වාගේ සිල්ලේර වැඩක් ගැන අප පුදුම නොවන්නේ ඒ නිසා ය.

තුස්ත පරාජය සමරණු වස් ඉදි කිරීමට පටන් ගත් වෛතසය සමග යට කී දැවැන්ත ව්‍යාපාරයේ මුල් පියවර යයි සිතමි. ඒ අරුණු විට විශේෂයෙන් දකුණේ වෙහෙර විහාර ප්‍රතිසංස්කරණය ඒ කාර්යයේ අංගයක් ලෙසින් ගත හැකිය. අනෙක් පින්කම් ගැන වැඩිදුර නොදන්නා නිසා නොකියා ගිවිම වඩා නොදැය.

කොලොන්නාවේ පුමුණ පාලන ජනරජයේ මුල් කිමියන් පුමුණ කිහිපුන් වහන්තේ පිරිසක් අගු විනිශ්චයාර්චරායාගේ නිවසට විශ්වපාතයේ වැඩිය පුළුන් කලකට උඩදී අසන්නට ලැබුණේය. ඒ උන්-වහන්තේගේ පදවි පුපුරවට කලින් ය. මා අසා දැක හා දැන තිබුණේ දැනුම් දීමකින් තොරව උදේ පා-න්දුරම සිවු සිතාවඩින සිරිත ගැන ය - කිහිපුන් ගැන ය.

තවත් කතන්දර මා අසා ඇත. පර්ත්වාසී ඉංගිරිසි ජාතික බුන්මවුසෝ ගිම්මන්ගේ පොතක එක කතාවක්. උන්වහන්තේ පැවිදි වී කලක් වැඩ වියු නායිලන්තයේ පිරිසර ආරාමයක සිදු වූ අපුරු සිද්දියක්. උන් වහන්තේ විශ්වපාතයේ වැඩම කොට ආපසු විහාරයට එන විට එය සිද්දුවෙලා නමාරය. එහෙත් ඒ පුවත අසූ බුන්මවුසෝ ගිම්මන්ගේ නව නිකායක් නිර්මාණය කළහ. "කුම මී හරක් නිකාය" යනුවෙන් නම් කරන ලද ඒ නිකායට පාදක වූ පුවත දින නිසා නොලියමි.

විශ්වපාත වාර්තාව ලියුම් බෙදීමේ රාජකාරියට වඩා පලදායී වූ පුවතක් මම අසා ඇතැනෙමි. විශ්වපාතය බෙදන පාත්තරය මස්සේ දෙපැත්තට නිය පෙම් පත් අනුව සිදු වූ විවාහය දවක් හා පුතෙක් මා සමග සරසවියේ උගන්න. දෙදෙනාම ආනන්ද විද්‍යාලයේ ආදි ශිෂ්‍ය ශිෂ්‍යාවෝය. පුතා දුන් විවතුන් අතර නැත. දුටු එංගලන්තයේ වාසය කරන්නිය.

විශ්වපාතයේ යාම පවා නොකිකු විදියේ කරදරවලට මග පැදිය හැකි බව පෙනී ගියේ මුදුන් දවසය. බුදු හාමුදුරුවෝ කිහිපුන් පුරයට වැඩම කොට පසු දින පුරුදු පරිදි විශ්වපාතයේ වැඩිය. ඒ දුටු සිය මහ රජ්ජුරුවෝ පුදුමයට හා කෝපයට පත්වූහ. මගේ වංශයේ කිසිවකු නොකළ බාල වැඩක් මගේ පුත්වහන්තේ කරනවා යන්න රජුට දරාගත නොහැකි විය. සමහර විට බුදු හාමුදුරුවන් අද කරන ආකාරයට කල් නිසා පුවත්පත් මගින් පුවාරය කොට මය ගමන වැඩියා නම් කල් නිසාම පුණ්‍යය විසඳා ගන්නටත් ඉඩ තිබුණේය.

බුදුන් දවස තබා මේ මෙතක් වන තුරුම විශ්ව පාතයේ යන එක අඩ බෙර ගසා කරන පින්කමක් නොවීය. අභියාක ගැමියන් හෝ නාගරිකයන් විසින් එදිනෙදා පිරිනමනු ලබන ආහාරය පිළිගෙන ආපසු

පන්සලට ගොස් වළඳුන්ට පුරුදු වූ කිහිපුන් වහන්තේ ශ්‍රී ලංකාවේ වැඩ වාසය කළහ. අදුන් සිටිනවා ඇත. ඒ දානය පිරිනමීම හෝ පිලිගැනීම සඳ්දි බෙදූ නොකර ගිත් සිරුරේ සිද්දුවෙව්ව පින්කමකි.

මොකක්ද මේ ගිටුපු ගමන් පහළවෙව්ව නව ශුද්ධාව? පුණ්‍යය අමිතිරි වුවත් ඇසිය යුතුය. ඒ සමගම ඇසිය යුතු තවත් පුණ්‍යයකද ඇත. මය කියන නව මාදිලියේ පින් කම කාගේ අදහසක් අනුව කල එළි බිසින්නක්ද?

විලන පුණ්‍යය අර්ථය වඩා අභිතකර වුවකි. මේ විච්චිත වලින් ලබන ආතිශයය මොකක්ද?

මට මහත්වන්තේ වල්පොල රාහුල ගිම්මන්ය. උන්-වහන්තේ විසින් පහලා දී ලියන ලද "සතෝදය" නම් වූ අගනා ග්‍රන්ථය මය පින්කමට සම්මාදුම් වන යම් කිසිවකු නොතිබූවු බව මට විශ්වාසය. ඒ වාගේ කිහිපුන් වහන්තේ නමක් ශ්‍රී ලංකාවේ පහළ විය යුතු යුගය දැන් යයි සිතමි. එබඳු පැවිදි කෙනෙකු සිටියහොත් බොදු ගිම්මන් නිසි මග යො-වුකොට නියම පින්කම් කෙරෙහි - පිත කෙරෙහි - යොමු කොට මෙයේ නන්තේනාමේ යන ගමන වළක්වාලිය හැකි යැයිද මම සිතමි.

රාහුල ගිම්මන්ගේ පොත ගොඩගේ ප්‍රකාශනයක් නිසා අදුන් ලබාගත හැකි වනු ඇත. පොත කියවන නොකියවන එක ඔබ සතු කාර්යයකි. මම ඒ පොතේ එක කරුණු දෙකක් පමණක් ඉදිරිපත් කරන්නෙමි. එකක් කවිත පින්කම ගැන ය. කියවුවත් වහන්තේ පන්සලෙන් පිටවිය නොහැකි කිහිපුන් වහන්තේට ඉදිරි මය තුන අපේ සන්සලේ ගත වනු මැනවැයි බුදුගේ දී ආරාධනා කිරීම මහා විනිච්චක් බව උන්වහන්තේ ප්‍රකාශ කර ඇත. අද දවසේ පිරිකර විකිණීමට පවා ගමක පන්සලේ තම එකකම ඇත. එහෙත් එකේ තවත් සිවුදු මසා පින් වැඩීමේ තේරුමක් ඇද්ද? මේ මගේ අදහස් නොවේ. රාහුල ගිම්මන් අදහස් අනුව මා කියන දෙයක් පමණි.

මා උගත් දුනමට අනුව පින්කම නිවනට යන ගමනට රුකුලක් වනුයේ එමගින් සිත යන මගට - එනම් කෙළෙස් තැවීමේ මගට - යොමු කිරීම පහසු වන නිසා ය. පන්සලේ යන - මල් පුදන - සිල් රකින - කී දෙයෙන් නම් ඒ කරන තැම එකකින්ම අප පැකිය යුත්තේ අප බැඳු තබා ඇති බැව් නො-හොත් කෙළෙස් ඊත ඊත දුරු කිරීම බව කල්පනා කරද්ද? ඒ අරුණු නොමත කොට කෙරෙන පින්කම් වලින් ලැබෙන ප්‍රයෝජනය කුමක්ද? මලක් පුදා ඒ පිනෙන් දෙවි ලොව දෙවි සැප ලබා ගැනීම නම් ඒ පිනෙන් වන සැසක් නැත. අර රාහුල ගිම්මන්ගේ පොතේම සඳහන්ව ඇති පරිදි පිතට ආසා කිරීමක් කෙළෙස් තැවීමක් හෝ වැඩීමක් වන නිසාය.

දානය ගැන කෙළින්ම කතා කරමු. සැරිසුන් මුලගේ පරපුරෙන් පැවත එන මග සහ රුවනට දෙන දානය මහා පින්කමක් බව අපට කියා දී ඇත. අපි ඒ නිසා වෙත කිසිදාක හැකි විදිනට රස මධුප්‍රලෝක යුත් ආහාරයක් පිළියල කොට මහා සැසරන්නට පූජා කරන්නෙමු.

අර කියාපු පින්කමේ අගය නොහොත් ප්‍රතිඵලය

